

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Gfv.VI.30.313/2021/5.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Csőke Andrea előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

A felperes: felperes1

A felperes jogi képviselője: Tarr Ügyvédi Iroda cím1

Az alperes: alperes1

Az alperes jogi képviselője: Debreczi & Reiser Ügyvédi Iroda cím2

Az eljárás tárgya: zálogtárgyból való kielégítés tűrése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: az alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Győri Ítéltábla Gf.II.20.120/2020/18/I.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Tatabányai Törvényszék 3.G.40.020/2019/49.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.651.000 (egymillió-hatszázötvenegyezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes jogelődje, a Raiffeisen Bank Zrt. (Bank) hitelező és a T. Kft. (T. Kft.) adós között 2001. szeptember 5-én bankhitel keretszerződés jött létre, melyet a felek többször módosítottak.

[2] A T. Kft. és az alperes között 2005. október 28-án koncessziós közvilágítási szolgáltatási szerződés jött létre, mely magában foglalt beruházási elemeket is. A szerződésben a felek abban állapodtak meg (V. 2. pont), hogy a közvilágítás korszerűsítési beruházás során létrejött vagyontárgy a T. Kft. tulajdonába kerül, a T. Kft. végzi a közvilágítási szolgáltatást, s a futamidő végén az alperes (megrendelő) dönt a „közvilágítási korszerűsítési beruházás során létrejött vagyontárgy” további sorsáról.

[3] A Bank és a T. Kft. közötti hitelkeretszerződés 2007. február 2-án létrejött módosításában az adós kötelezettséget vállalt arra, hogy a Bank hitelezővel külön szerződésben ingóságokat terhelő keretbiztosítéki jelzálogszerződést köt. A 2007. február 13-án létrejött, közjegyzői okiratba foglalt keretbiztosítéki jelzálogszerződésben a Bank mint zálogjogosult és az adós mint zálogkötelezett megállapodtak, hogy a bankhitel keretszerződés biztosítékeként a hitelező javára 80 millió Ft keretösszeg erejéig harmadik zálogjogi ranghelyen keretbiztosítéki jelzálogjogot alapítanak a zálogkötelezett 3186 darab közvilágítási korszerűsítési lámpatest vagyonán. A zálogtárgy átlagos könyvszerinti értékét

darabonként 38.032 Ft-ban, tárolási helyét a helyrajzi szám1 hrsz.-ban jelölték meg. A közjegyző a zálogjogot 2007. február 13-án bejegyezte az ingó zálogjogi nyilvántartásba.

[4] A bíróság 2012. december 17-én a T. Kft. felszámolását megindította.

[5] A felperes jogelődje által bejelentett hitelezői igényt a felszámoló nyilvántartásba vette, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 49/D. §-a szerint 515.033.413 Ft-ot, az 57. § (1) bekezdés f) pontja szerint 3.992.453 Ft-ot, a g) pont szerint 64.157.995 Ft-ot vett nyilvántartásba.

[6] A T. Kft. „f.a.” – felszámolója által – keresetet nyújtott be jelen per alperesével szemben a közvilágítási szolgáltatási díj megfizetése iránt, mely perben a bíróság 2014. június 18-án jóváhagyta a felek egyezségét. Ebben a felszámolás alatt levő adós kötelezettséget vállalt arra, hogy az alperes kizárólagos birtokába és tulajdonába adja a közvilágítási korszerűsítési lámpatesteket, melyekről az önkormányzat a koncessziós szerződés alapján a futamidő végén rendelkezni lenne jogosult, s melyek egyébként is a birtokában voltak, az alperes pedig megfizetett – a felszámolás előtt és alatt nyújtott szolgáltatási díjon felül – 38.637.476 Ft beruházási ellenértéket az adósnak. A megállapodás II/2/1. pontjában a T. Kft. „f.a.” a beruházási összeg megtérítése címén támasztott követelésének 38.637.476 Ft összegben felüli részét, illetve késedelmi kamatát elengedte. (A felek megállapodását az adós hitelezőjeként a D. Zrt. is aláírta, az arra vezetett záradék tanúsága szerint úgy, mint az egyezség tárgyát képező követelés zálogjogosultja.) Az akkor eljáró felszámoló – egyebek mellett – ezt az összeget is kifizette az Erste Bank Zrt. jogutódja, a D. Zrt. részére.

[7] A felperes jogelődje 2014. június 19-én kelt nyilatkozatával kijelentette, hogy a T. Kft. „f.a.” és az alperes között a koncessziós közvilágítási szerződésből eredő igény egyezséggel történő rendezése tárgyában 2014. június 17-én kelt megállapodásban foglaltakat tudomásul veszi. A nyilatkozat nem érinti a T. Kft.-vel szemben egyéb jogcímen fennálló tartozásokat és azok érvényesítését. (4. számú beadvány melléklete)

[8] A Bank a bankhitel keretszerződésből eredő követelését a 2016. július 4-én létrejött szerződéssel a felperesre engedményezte annak minden biztosítékával együtt. Az adósi kötelezettségek biztosítékai között sorolta fel az engedményezési szerződés a közvilágítási lámpatesteket terhelő, zálogjogi nyilvántartásba bejegyzett keretbiztosítéki jelzálogjogot, melyet a felperes javára a zálogjogi nyilvántartásban 2. ranghelyen átjegyeztek. (Az első helyi zálogjogosult szintén a felperes.)

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme

[9] A felperes keresetében kérte kötelezni az alperest annak tűrésére, hogy a 3180 db lámpatesten fennálló keretbiztosítéki zálogjoga alapján a zálogtárgyakból a 2009. szeptember 8-án létrejött kölcsönszerződés alapján fennálló 99.692.955 Ft tőke és 2019. október 22. napjáig lejárt 2.962.110 Ft késedelmi kamata; a 2011. február 2-án kelt bankszámlahitel szerződés alapján 266.500.000 Ft tőke, 5.539.128 Ft ügyleti kamat és 2019. október 22-ig lejárt 7.918.336 Ft késedelmi kamat; a 2011. február 2-án kelt kölcsönszerződés alapján

100.000.000 Ft tőke, 2.178.105 Ft ügyleti kamat, 2019. október 22-ig lejárt 2.971.233 Ft késedelmi kamat és 6.645.158 Ft költség követelését 80.000.000 Ft erejéig kielégítse. Azzal érvelt, hogy kielégítési joga megnyílt a 2011. november 21-én kelt felmondás következtében. Az alperes az adóssal kötött egyezség alapján úgy vált a zálogtárgyak tulajdonosává, hogy a zálogjog fennmaradt. A felperes az engedményezéssel a követeléseket az azokat biztosító zálogjoggal együtt megszerezte. Az első ranghelyi vagyont terhelő zálogjog a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk). 266. § (1) bekezdése alapján a lámpatesteken megszűnt azáltal, hogy azok kikerültek az egyenes adós tulajdonából, de az ingókon létrehozott zálogjog megmaradt dologi kötelezettséggé. A felszámoló visszaigazolása szerint a felperes követelése nem vitatott, a visszaigazolás tartozáselismerésnek minősül, mely a bizonyítási terhet megfordítja.

[10] Az alperes kérte a kereset elutasítását. Előadta, hogy a lámpatestek tulajdonjogát a bíróság által jóváhagyott, a felszámoló által képviselt adóssal megkötött egyezség alapján szerezte meg, így a közvilágítási lámpatesteken a zálogjog a Cstv. 38. § (4) bekezdése alapján megszűnt. A zálogjogi nyilvántartás az alperest zálogkötelezettként nem tartalmazza, így a felperesnek az alperessel szemben nincs keresetőségi joga. A 2014. június 18-án kelt egyezséggel történt tulajdonátruházást a hitelező bank külön nyilatkozatban tudomásul vette. A bankhitelszerződés módosított, egységes szerkezetbe foglalt változatában az ingóságokat terhelő keretbiztosítéki jelzálogjog már nem szerepel, melyből a felek zálogszerződés megszüntetésére irányuló akarata feltételezhető. Kifogásolta, hogy a felperes követelése és összege nem azonosítható be, nem tudható, fennáll-e a személyes kötelezettel szembeni követelés, volt-e teljesítés a személyes – illetve dologi kötelezettektől.

Az első- és a másodfokú bíróság határozata

[11] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a felperes keresetőségi joga fennáll, a lámpatestek tulajdonjogának megváltozásával a zálogkötelezett is az alperes lett, ezért a felperes a zálogjogból kielégítés türése iránti keresetet előterjeszthetett. Álláspontja szerint a zálogjog nem szűnt meg a Cstv. 38. § (4) bekezdése alapján, mert a lámpatestek nem a Cstv.-ben meghatározott nyilvános értékesítési formák alapján kerültek az alperes tulajdonába. Nem szűnt meg a keretbiztosítéki jelzálogjog az rPtk. 262. § (6) bekezdésében foglaltak szerint sem, mert az átruházás nem kereskedelmi forgalomban való értékesítés és a lámpatestek nem a mindennapi élet szokásos tárgyai körébe tartoznak. Ezen túl a rendes gazdálkodás körében történő értékesítésről amiatt nem lehet szó, mert a felszámolás kezdő időpontját követően az adós – szűk kivétellel – gazdasági tevékenységet, rendes gazdálkodást nem folytathat. Nem kétséges, hogy az alperes a közvilágítási lámpatesteket ingó keretbiztosítéki jelzálogjoggal terhelten szerezte meg, a felperesre átruházott adóssal szembeni követelések dologi kötelezettjének minősül. A felszámolás megindulásával nyílt meg a zálogjogosult kielégítési joga.

[12] Megállapította ugyanakkor az rPtk. 251. § (2) bekezdése szerint, hogy a beszerzett okiratok nem voltak elégségesek a személyes kötelezettel szembeni követelés jogalapjának és összegének kétséget kizáró megállapítására. Nem volt arra vonatkozóan feltárható adat, hogy az egyes kölcsönszerződések alapján a felek miként teljesítették szerződéses kötelezettségeiket, mikor történtek esetleges törlesztések, s azokat hogyan számolta el a jogosult. Hangsúlyozta, hogy a kielégítési perben a személyes kötelezettel szembeni követelés

összegét kétséget kizáró módon kell megállapítani, s mivel ez a felperes által szolgáltatott bizonyítékok alapján nem volt lehetséges, a keresetet elutasította.

[13] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és kötelezte az alperest, hogy a felperes T. Kft. „f.a.”-val szemben fennálló, a felperes jogelődje és a T. Kft. között létrejött EK-15/2008. számú szerződés alapján 99.692.955 Ft összegű tőke, valamint ezen összeg után a lejárat napjától 2019. október 22. napjáig számítottan 2.962.110 Ft késedelmi kamat; a felperes jogelődje és a T. Kft. között létrejött WO-MC-72/2010. számú szerződés alapján 266.500.000 Ft összegű tőke, 5.539.128 Ft ügyleti kamat és a lejárat napjától 2019. október 22. napjáig terjedő időre fennálló 7.918.336 Ft összegű késedelmi kamat; a felperes jogelődje és a T. Kft. között létrejött WO-OVD-14/2011. számú szerződés alapján 100.000.000 Ft összegű tőke, 2.178.105 Ft ügyleti kamat, a lejárat napjától 2019. október 22. napjáig számított 2.971.233 Ft késedelmi kamat és 6.645.158 Ft költség jogcímén fennálló követelését a MOKK nyilvántartásban (MOKK azonosító 96703, közjegyzői okirat száma 147/2007) a felperes javára 11084/Ü/120/2019/3. számú határozattal 3186 darab, az alperes által 2019. október 21. napján előterjesztett 23. sorszámu beadvány mellékleteként benyújtott táblázat szerint egyedileg azonosítható közvilágítási korszerűsítési lámpatestre bejegyzett keretbiztosítéki ingó zálogjog alapján 80.000.000 Ft erejéig bírósági végrehajtás útján kielégítse.

[14] Az ítélet indokolásában az ítéltábla kifejtette, hogy egyetért az elsőfokú bíróságnak a dologi kötelezettség fennállása tekintetében részletezett álláspontjával. Helytállóan vizsgálta a bíróság a zálogjoggal biztosított követelés összegét. Nem értett egyet azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésével annyiban, hogy kizárólag a zálogjogból kielégítés tűrése iránti követelését érvényesítő felperes kötelezettségévé tette a perben annak bizonyítását, hogy az egyes kölcsön- és hitelszerződésekből eredően mennyi a lejárt tartozás, az egyenes adós és a mellékkötelezettek részéről mikor és milyen összegű teljesítés történt, valamint a részteljesítéseket hogyan számolta el. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az alperes érdemben nem tette vitássá azt az állítást, mely szerint a felperes hitelező jogelődje a hitelkeret terhére az egyenes adós részére 535.372.752 Ft-ot folyósított, melyből csekély időközi megtérülések történtek (39.051.354 Ft és 13.348.500 Ft). Helytelenül mellőzte a hitelezői igény visszaigazolását, melyben a zálogjoggal biztosított követelést 515.033.413 Ft-ban ismerték el. A bírósági gyakorlat a bejelentett hitelezői igény elismert követelésként történő nyilvántartásba vételét tartozáselismerésként értékeli, melynek következményeként az elismerőt terheli annak bizonyítása, hogy a vele szemben támasztott követelés nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a követelés alapjául szolgáló szerződés érvénytelen (Kúria Gf.VII.30.237/2018/7.) Nem kétséges, hogy az alperes nem egyenes adós, azonban a nyilvántartásba vétellel járó elismerés az elismert követelésen alapuló igényt érvényesítő fél perbeli pozícióját erősítő bizonyíték. Lényeges, hogy a felperes a keretbiztosítéki jelzálogjog alapján nem a teljes, felszámoló által visszaigazolt követelés, hanem annak csak kis része, 80 millió Ft erejéig terjesztette elő a kielégítés tűrése iránti keresetét. Mindezekre figyelemmel a fennálló követelés kétséget kizáró bizonyítása nem hárítható kizárólag a felperesre és a maradéktalan bizonyítás elmaradása jogkövetkezményeként a kereset nem utasítható el. Helyesen a zálogadóst is terheli a zálogjoggal biztosított követelés csökkenése, illetve megszűnése bizonyítása.

[15] A bizonyítási teher vitatottsága miatt az anyagi pervezetésnek helye volt [a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 237. § (2) bekezdés], miután azonban a másodfokú bíróság csak részben értett egyet az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésével, ezért

az általa helyesnek ítélt anyagi pervezetést a fellebbezési tárgyaláson elvégezte. Tájékoztatta az alperest, ő köteles bizonyítani, hogy a kölcsönt a személyes adós vagy a mellékkötelezettek visszafizették és a tartozás milyen összegre korlátozódott. Az alperes által javasolt megkeresések teljesítését az ítéltábla elsődlegesen amiatt mellőzte, mert az alperes nem igazolta, hogy a törlesztések vonatkozó adatai kiadását közvetlenül ne kérhetné. Másodlagosan a hitelező felperesi jogelőd megkeresését pedig amiatt is, mert az erre vonatkozó indítványt az alperes a Gf.7. számú végzésben meghatározott határidőn túl terjesztette elő. A meghallgatott tanúk (D. B. és D.B. ügyvezető) vallomása nem tartalmazott bizonyítékot a mellékkötelezettek, vagy bárki más teljesítésére a jelzálogjoggal biztosított követelés tekintetében.

[16] A bizonyítás kiegészítését követően az ítéltábla a bizonyítékok (a módosított hitelszerződés igénybe vett kölcsön összegére vonatkozó adata, a hitelezői követelések felszámolói visszaigazolása, a felperes által kimutatott törlesztések összege) egybevetése, valamint az alperes által indítványozott bizonyítás eredménytelensége együttes értékelése alapján úgy ítélte meg, hogy a felperes helytállóan hivatkozott arra, a zálogjog kielégítése türése iránti keresete összege erejéig az egyenes adós hiteltartozása fennáll. Ezért a zálogkötelezett alperesnek a keretbiztosítéki ingó jelzálogjog alapján ezen összeg erejéig a zálogtárgyakból a kielégítést tőrnie kell [rPtk. 251. § (1) bekezdés, 255. § (1) bekezdés].

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[17] Az alperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, valamint a felperes perköltségben való marasztalását.

[18] Állította, hogy a másodfokú bíróság megsértette a Pp. 214. § (1) bekezdésében, 220. § (1) bekezdés a) pontjában, 237. § (2) és (4) bekezdésében, 267. §-ában, 369. § (3) bekezdés b) és c) pontjában, 369. § (4) bekezdésében, 370. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezéseket, valamint az rPtk. 242. § (1) bekezdését.

[19] Az alperes előadta, hogy a felek közötti alapvető perbeli vita abban állt, hogy az alperes mint dologi adós nem rendelkezett információval sem az egyenes adós, sem a mellékkötelezettek teljesítéséről, azoknak a felperesi jogelőd általi elszámolásáról és nem álltak rendelkezésére az elszámolásra vonatkozó okiratok. Ezt jelezte az elsőfokú eljárás során, és ezért hívta fel a bíróság a felperest és a T. Kft. felszámolóját arra, hogy a követelés, valamint a követelés összecszerűségének alátámasztására szolgáló, arra alkalmas iratokat csatolják be, ilyen azonban sem a felszámolótól, sem a felperestől nem érkezett.

[20] A másodfokú bíróság kizárólag az alperesre hárította a követelés csökkenése vagy megszűnte bizonyításának kötelezettségét. Az alperes bizonyítási indítványokat tett, tanúbizonyítást indítványozott és a mellékkötelezettek megnyilatkoztatását arról, hogy történt-e a részükről teljesítés. Ez utóbbit azzal utasította el a másodfokú bíróság, hogy az alperes ezt maga is megtehetné volna. A T. Kft., korábbi ügyvezetője tanúvallomásában azt a nyilatkozatot tette, hogy az adós 2012 decemberéig törlesztette a felvett bankkölcsönt. Erre

vonatkozóan tette meg az alperes az újabb bizonyítási indítványát a felperesi jogelőd megkeresésére annak tisztázása érdekében, hogy miként számolta el a törlesztést. Ezt azonban a másodfokú bíróság – elkésettségre hivatkozva – elutasította.

[21] Az alperes hivatkozott a Pp. 370. § (4) bekezdésének első mondata utolsó tagmondatára, mely szerint, ha az anyagi pervezetés tekintetében a másodfokú bíróság álláspontja eltér az elsőfokú bíróságétól, ezt a felek tudomására kell hoznia és a fellebbező fél kérelmére veszi figyelembe. A másodfokú bíróság azonban ezt nem hozta a felek tudomására, és a fellebbező felperest ebben a körben nem nyilatkoztatta, ezért a Pp. 370. § (4) bekezdésében foglalt feltétel nem teljesült. Ennek hiányában azonban a Pp. 369. § (4) bekezdése szerinti eljárás nem lett volna lefolytatható.

[22] A másodfokú bíróság jogellenesen mellőzte a mellékkötelezettek nyilatkoztatására irányuló bizonyítási indítvány teljesítését is. Ezzel kapcsolatban előadta, hogy az alperesnek a mellékkötelezettek nyilatkoztatására nincs kényszerítő ereje, azok az alperesnek nem kötelesek tájékoztatást adni, míg a bíróság felhívására kötelesek nyilatkozatot tenni. Az alperes ezért nem teljesíthette volna ezen bizonyítékok beszerzését.

[23] A másodfokú ítélet indokolása iratellenes is, mert a tanú – D.B. – kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy az adós folyamatosan fizette a tartozást. Az alperes tehát a Pp. 267. §-a szerinti bizonyítékkal bizonyította, hogy az egyenes adós részéről történt teljesítés. Ez olyan új információ, amely mindeddig a per összes résztvevője számára ismeretlen volt. A másodfokú bíróság anyagi pervezetése alapján innentől a felperesnek kellett volna igazolnia azt, hogy az egyenes adós teljesítését melyik követelésre, miként számolta el. Mivel ez elmaradt, ezért tette az alperes a bizonyítási indítványát. Álláspontja szerint D.B. tanúvallomása a Pp. 220. § (1) bekezdés a) pontja szerinti utólagos bizonyítás lehetőségét nyitotta volna meg az alperes előtt. Ezt megelőzően ugyanis az alperes nem rendelkezett azzal az információval, hogy az egyenes adós törlesztette volna a követelést a felperesi jogelőd felé. Ez az információ részben üzleti titok, részben banktitok, ezért ez csak ebben az eljárásban válhatott megismerhetővé az alperes számára.

[24] Hangsúlyozta, hogy nem csak a felszámolás alatti teljesítést kell figyelembe venni, hanem a szerződések fennállása alatti törlesztést is. Amennyiben a felszámolói nyilvántartásba vétel tartozáselismerésnek minősülne, úgy ezzel szemben van helye ellenbizonyításnak. Ez az ellenbizonyítás pedig sikeres volt, mert a tanú vallomása megalapozta a törlesztés tényét, s azok elszámolását a felperesnek kellett volna bizonyítania.

[25] Előadta, hogy a követelés felszámoló általi nyilvántartásba vétele sem minősülhetett a jelen perben a tartozáselismeréssel egyenértékű nyilatkozatnak, mert a felperesi jogelőd nem bocsátotta a felszámoló részére a szükséges kimutatásokat, s a felszámoló a követelést nem tudta ellenőrizni.

[26] A felperes a követelés összecszerűségét nem bizonyította, a másodfokú bíróság az eljárást a Pp. szabályaiba ütköző módon folytatta le, az alperest megfosztotta a bizonyítás lehetőségétől.

[27] Az alperes által felszámított ügyvédi munkadíj összege bruttó 1.651.000 Ft.

[28] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását. Állította, hogy a fellebbezésében hivatkozott az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésének hibájára, emiatt a Pp. 370. § (4) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének a másodfokú bíróság eleget tett. Részletesen tájékoztatta a feleket arról, hogy jelen perben kinek mit szükséges bizonyítania. Kifejtette álláspontját a bizonyítási indítvánnyal kapcsolatban is. Előadta, hogy a mellékkötelezettek közül kettőt már töröltek a cégjegyzékből, a harmadiknak pedig a tanúként meghallgatott D.B. volt a releváns időszakban az ügyvezetője. Egyetértett a másodfokú bíróság által a bizonyítás értékelése körében kifejtettekkel. Ügyvédi munkadíjként 1.651.000 Ft megállapítását kérte a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet szerint.

A Kúria döntése és jogi indokai

[29] A Kúria a jogerős ítéletet kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 423. § (1) bekezdése szerint.

[30] A Kúria álláspontja szerint nem állapítható meg a Pp. 370. § (4) bekezdésének megsértése. A felperes ugyanis a fellebbezésében kifejezetten támadta az elsőfokú bíróság anyagi pervezetését, a bizonyítási érdek-bizonyítási teher kiosztását. Ebből következően a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett az elsőfokú bíróság anyagi pervezetését, és helye volt a Pp. 369. § (4) bekezdése szerinti eljárásnak.

[31] Nem állapítható meg jogszabálysértés az alperes által előterjesztett bizonyítási indítványok mellőzése, a bizonyítás értékelése kapcsán sem. A Kúria hangsúlyozza, hogy D.B. tanúvallomását nem kizárta az ítéletábra, hanem nem megfelelő, az alperesi állítás alátámasztására nem alkalmas bizonyítékként értékelte, ugyanis a tanúvallomás nem tartalmazott arra vonatkozóan bizonyítékot, hogy a biztosított követelésre a hitelezői igény felszámolási eljárásba való bejelentését követően is teljesítettek. Az alperes nem igazolta azt sem, hogy a törlesztések adatainak beszerzése számára nem lehetséges, így például, hogy megkísérelte a nyilatkozatok beszerzését, vagy a főkötelezett felszámolójának megnyilatkoztatását. (Megjegyzi a Kúria, hogy a bankhitelszerződés szerint az adós főkötelezett nagy értékű ingatlannal rendelkezett, melyre a követelés biztosítékként jelzálogjogot kötöttek ki.)

[32] Az eljárás irataiból megállapíthatóan az alperesnek nem volt konkrét védekezése a felperes által követelt összeg vonatkozásában. A Kúria hangsúlyozza, nem fogadható el, hogy az alperes csupán általánosságban terjesszen elő védekezést, mert neki kell igazolnia, hogy a személyes kötelezett kötelezettsége az időközbeni teljesítések folytán már nem áll fenn, vagy nem akkora összegben áll fenn. Az nem volt vitás, hogy a felperes jogelődjének a követelése jelentős volt, s annak bizonyítása, hogy ez törlesztésekkel csökkent vagy megszűnt, az alperes kötelezettsége volt, s a bizonyítatlanság az alperes terhére esik.

[33] A másodfokú bíróság tájékoztatása helyes volt az anyagi pervezetés körében, és helytállóan értékelte D.B. vallomását is. A felperesi jogelőd megkeresésére irányuló bizonyítási indítvány a periratokból kitűnően egyébként is elkészült, s nem is lett volna célravezető, mert a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igény csökkenését az alperes ezzel nem tudta volna igazolni. Mindezek alapján az ítélet tábla anyagi pervezetése, a bizonyítékok értékelése, a további bizonyítás mellőzése a Kúria megítélése szerint nem volt jogszabálysértő.

[34] A tartozáselismeréssel kapcsolatos állított jogszabálysértés vonatkozásában a Kúria hangsúlyozza, hogy jelen perben nem az adós és hitelezője közötti jogvitáról van szó, a felszámoló nyilatkozata bizonyítékként figyelembe vehető.

[35] A fentiekre tekintettel a Kúria a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[36] Az alperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 405. § (1) bekezdése és 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a jogi képviselétével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a)-b) pontja, (5) bekezdése, és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Az alperes teljes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § alapján az állam viseli.

[37] A Kúria tárgyaláson hozta meg határozatát.

Budapest, 2021. október 5.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea s.k. előadó bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró

A kiadmány hitelül: